

תפ"ח 11623/12/13 - מדינת ישראל נגד מאיר איתן

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא

כבוד השופט רפי כרמל

כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

תפ"ח 11623-12-13

המאשימה
מדינת ישראל
עו"ד ג'ני אבני

נגד
הנאשם
מאיר איתן
עו"ד אריאל הרמן

הכרעת דין

השופט י. צבן:

1. העבירה המויחסת לנאשם הינה רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

הנאשם, יליד 1950, היה נשוי לעליזה, ילידת 1953, במשך 34 שנים, ונולדו להם תאומים בשנת 1980. בני הזוג התגוררו בדירה בירושלים, לנו בחדרים נפרדים, ויחסיהם לא היו טובים (בלשון המועטה). מזה שנים סבלה עליזה מביעות נפשיות קשות, דיכאוןות ומחלות. בתאריך 6.8.2013 הגיעה עליזה תלונה במשטרת נסיך הנאשם בטענה כי הוא מרבה לאיים להרגה. הנאשם עוכב על-ידי המשטרה, נחקר וושוחרר בתנאים במסגרתם הורחק מהבית במשך חמישה ימים, וחזר להתגורר בדירת בני הזוג. הויוכחים שבו והתגלעו וعليזה אמרה לנאשם כי תזמין שוב משטרת. הנאשם חשש מאוד כי יעצר בשנית ושוב יוחק מביתו. בתאריך 24.11.2013 בבוקר יצא הנאשם לצעדיה ובשעה 10:00 חזר לדירה והתארגן לקרהת יציאה לעבודתו במשרד מס הכנסה. בשלב זה, פרץ ויכוח בין הנאשם לעליזה והוא אמרה לו שבכוננותה להזמין משטרת, הנאשם הבין שהוא אוחזת בטלפון ושמע אותה מדווחת למשטרת כי הנאשם מאיים עליה.

על-פי כתוב האישום, ברגע זה גמלה בלב הנאשם החלטה להמית המנוחה והוא ניגש למטבח, הוציא מגירה סכין

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

חיתוך בשר עם להב 30 ס"מ, אחז בסכין והחביאה מאחורי גבו, נכנס לחדרה של עליזה והמשיך בויכוח קולני עמה. כאשר עליזה שאלת הנאשם בקולניות מה הואמחזיק מאחורי גבו הוא הניף הסכין וזכיר אותה לשורת דקירות בפלג גופה העליון. עליזה צעקה שלא התקשרה באמת למשטרה אך הנאשם המשיך לזכרה עד שנפלה לרצפה כשהיא שותמת דם. הנאשם יצא לחדר אחר שם ذكر עצמו בצווארו מספר דקירות ובחלוּף שעתיים התקשר לבנו והוא היו ידוּן זכר את עליזה וכי אינה עוד בחיים. כאשר הגיעו אימ"א לדירה אימ"ס עליהם הנאשם בסכין כי הרגם ואז הגיעו שוטרים והשתלטו על הנאשם.

לשורת הדקירות הללו הביאו למותה של עליזה (להלן - המנוחה).

2. **בתשובהו**, הודה הנאשם כי כאשר המנוחה הרימה טלפון ואיימה להתקשר למשטרה, נכנס לחדרה עמוקה, היזע, חש דפיקות לב מואצות, המוח הפסק לפועל, פנה למטבח ולקח סכין גדולה, החזיקה מאחורי גבו, חזר לחדרה וatz התנהלה בין המנוחה לבין השיחת עשר דקות, הוא ניסה להרגעה וניסה להירגע בעצמו והצליח להירגע. כמו כן הודה כי כאשר שאלת בצעקה מה הואמחזיק מאחורי גבו, איבד שליטה, לא ידע מה קוראה אליו ובהתו בחדרה ذكر המנוחה במקומות שונים ואף זכר כי בשלב זה צעקה שלא התקשרה למשטרה. הנאשם הודה כי המנוחה נפלה לרצפה, כי זכר עצמו ורק אחרי שעתיים התקשר לבנו ואמר לו כי אמו מתה כתוצאה מהדקירות הללו.

לטענת הנאשם, לא גמלה בלבו החלטה להמית את המנוחה, לא לפני הדקירות ולא בזמן שדקר ולא היה לו רצון במוותה, הוא פעל מתוך בהלה וחדרה ולא חשב על תוצאות המעשה.

רקע דין ועובדתי

3. הנאשם נחקר במשטרה סמוך לאירוע, סיפר כל קורותיו ועל אירועי החודשים האחרונים, מה שקרה ביום האירוע וקשר עצמו למוות המנוחה.

4. בהסכמה הוגשו ראיות רבות, לרבות אמרות הנאשם ת/1-ת/4.

בבית המשפט העיד שוטר סיור; מירב איתן בתו של הנאשם; שמואל איתן בןו של הנאשם; הנאשם עצמו וכן אחותו פני שטרית.

מטעם ההגנה הוגשה חוות דעת של הפסיכולוגיה הקלינית ד"ר נעמי כהן.

5. המנוחה סבלה מבעיות נפשיות חמורות, מיעטה לצאת מהבית ואף מחדרה, שתתה בירוט, עישנה והרבה להציק לנאמם, להשפילו ולהקניתו.

הנאשם הוא שפרנס את הבית מעבודתו כארכיבר ברשות המסים במשך עשרות שנים.

6. בהסתמך על הראיות - ובעיקר דברי הנאשם עצמו - טענת המאשימה כי הוכחו כל יסודות עבירות הרצח בכוונה תחילה: החלטה להמית, הכנה והעדר קנטור.

בהסתמך על הראיות - וגם ובעיקר על דברי הנאשם עצמו - טענת ההגנה כי **לא** הוכח יסוד הכוונה להמית, ולא הוכח העדר קנטור. לפיכך ביקשה ההגנה להרשיע הנאשם בעבירות הריגה, ולא בעבירות רצח.

amarot_hanasm_bemishrah_vudotu_bebeit_hamshaf

7. אחרי הדקירות דיבר הנאשם בטלפון עם מגן דוד אדום ואמר כי מזה כמה שעות הגופה של המנוחה על הרצפה. כאשר נשאל האם נפלת מהמיתה, השיב "**לא לא, אני רצחתי אותה... לפני חודש... הביאה משטרת הרחיקו אותו מהבית. הלכתי לשון אצל הבת במוסררה**". אז נשאל איך דקר, וענה עם סכין, וכי חתך את הגרון גם של עצמו. בהמשך השיחה חזר והסביר כי שהסביר בהמשך במישטרה, כי המנוחה הזמין לו משטרת סטם וכן דкар אותה (ת/4ב).

8. לאחר שדкар את המנוחה דкар הנאשם את עצמו ולפיכך הועבר לבית החולים שערי צדק, שם נגבתה ממנו אמרה ראשונה בשעות הערב. האמרה גם הוקלטה (ת/1, ת/1ב). הנאשם כולל לפני החוקר הרקע האישי והמשפחתי, אז סיפר דברים שקרו באותו בוקר, לאחר שחזר מהליכה ממושכת. המנוחה אמרה לו "**از היא אומרת לי - אני עכשו מרחיקה אותו מהבית על זה שאמרת שנפרק שותפות. אמרתי לה - מה את רוצה? יש לך הכל את רוצה עוד כסף? זא היא אומרת לי לא, עכשו אני אגרום לך שתמות, תישן ברחוב**". אז התלבש, רצה לצאת מהבית ושמע אותה מתקשרת למישטרה ואומרת להם: "**יבאו הוא מאיים עליי... ולא היה ולא נברא. אולי הייתי צריך להתקשר למישטרה ולהגיד להם שהוא מאימת עליי**" והוסיף הנאשם: "**היא התחלת לצעוק, לצרוח. היא אומרת לי - אני עכשו יחקרו לך את הח'ים'... מעשה שטן, לא יודע מה קרה לי... אין לי لأن ללקת. אין לי בית. אין לי... העבודה הלכה. הכל נהרב בשנייה אחת... אני עכשו המישטרה בדרכ... לא ידעת מה אני עושה זהה מה... כל העניין של הדקירות ודקרתי וחתמתי את עצמי**" (ת/1ב עמ' 23). ממשך הנאשם ומסביר: "**איבדתי את העשונות... אז נכנסתי עם סכין ורצחתי אותה**" ומסביר כי לך סcin גודלה מגירת המטבח ואף לך עוד סcin

כדי לדקור גם את עצמו. מהמטבח הילך לחדר ושם ذكر ואז אומר הנאשם לחוקר: "**אני פשוט מאד, אני אומר - אני מודה... רצחתי אותה. זהו... תעשו מה שאתם רוצים**" (ת/1ב עמ' 25-24). הנאשם המשיך והסביר כי מה שהדליך אותו זה החשש שייזרק מהבית בಗל פנוייה למשטרה (שם, עמ' 25 שורה 27).שוב חוזר ואומר כי ביקש ממנה להפסיק להתקשר למשטרה כי זה מסוכן והיא התעכשה ואמרה: "**דזוקא אני ארכיק אותן מהבית**" (עמ' 27 שורה 25). אז הילך, הביא הסכינים, החביאם מאחורי הגב ונכנס לחדר. המנוחה ישבה על המיטה ואז, לדבריו: "**אותו רגע לא ידעתי כבר מה קורה אותי. באותו רגע ידעתי שאני... נאסר, נזרק מהבית, העבודה הלכה... הכל הילך נחרב עולמי בשניתה אחת**" (עמ' 29 שורות 13-16). באותו רגע ذكر אותה, לדבריו, חמש או שש דקירות (נמצאו 28 דקירות). הנאשם המשיך וטייר כל מהלכו באותו בוקר, תiar בפירות את מסלול הליכתו הארוך בשכונה וכך ראה שהמנוחה נופלת מהמיטה לריצה ואז יצא מהחדר, ודבריו: "**התחלתי לנسر את הצוואר שלי**" (עמ' 33 שורה 25). בהמשך אמר כי המנוחה לא ניסתה לבrhoח אבל כן ניסתה להגן על עצמה "**היא ניסתה לתפוס לי את הסcin, היא ניסתה**" (עמ' 38 שורה 21). אבל הוא המשיך לדקור אותה בלי לומר "לא אמרתי כלום". אותו רגע **היה بيירוף**. **אני ידעתי שהמשטרה... היא התסיסה אותי. ידעתי שהמשטרה אוטוטו עומדת להגיע, ואני במעצר, הלכה העבודה ואין לי איפה לשון**" (עמ' 38 שורות 26-28). בהמשך הביע מחשבותיו האובדן וسئل מדוע לא הזמין מ"א לאחר שהמנוחה נפלה על הריצה והשיב כי חשב לגמור את עצמו. אז נשאל אם התקoon להרוג אותה וענה: "**לא, באתי לצתת מהבית**" וسئل שוב על הדקירות עצמן והשיב: "**אותו רגע כן, כן, אותו רגע כן**" (עמ' 55 שורה 24). נשאל אם היה אפשר לו שהוא מטה השיב: "**אני לא התקונתי לשום דבר**" ושוב הסביר כי לא קרא למ"א כי התקoon לחסל גם את עצמו. מיד נשאל: "**ש. כי רצית שבצעם אתה... אתה רצית להתאבץ... ת: כן נכון. ש: ושhai תמוות? ת: כן אני שאני ראייתי שזה לא הולך... היו לי מחשבות... לרווח עם הסcin למיטה ולדקור אנשים גם... היה ביוזמת כ אלה שאני לא יודע מה אני רוצה עצמי**" (עמ' 55 שורות 30-37). הנאשם המשיך להישאל והשיב כי לאחר שהמנוחה אמרה לו שהמשטרה בדרך הילך והביא סcin, "**מאותו רגע הכל התגלגל ללא לחשוב**" (ת/1ב, עמ' 61-62), וכי המנוחה "**הביבה את זה על עצמה**" (שם, עמ' 68 שורה 2), כי התקשרה למשטרה. באמרתו השניה (ת/2 מיום 28.11.13), חזר הנאשם ותאר את מסכת חייו והסביר הרבה במחיצת המנוחה. כאשר הגיע לשלב הקרייטי באירוע, אמר כי כאשר הביא סcin והחזיקו מאחורי גבו, לא החליט להרגה שכן "**עובדת שדיברתי איתה עשר דקות כשהסcin מאחורי הגב**" (ת/2ב, עמ' 28 שורה 33), אז כשהיא ראתה והבינה שהוא מחזיק משהו "**זה השלב שהתחלתי... איבדתי את השפויות והתחלתי לדקור**" (עמ' 29 שורה 1). אחר כך הנאשם שב וסביר כי כיוון שגרם לרציחתה של המנוחה כבר אין טעם לחיו, וניסה להתאבץ (עמ' 30 למיטה). אחר כך למעשה סיכם "**יכול להיות שהחרדות שיש... הכל חרדות... במשך ימים לפני הרצח, לא נתנו לי מנוח. וזה יכול להיות שהיא הטריגר ל... במקרה והוא מ... מספיק שהיא מרימה טלפון למשטרה עוד פעם, כי... היה צריך לעשות צעדים מוגנים, לא פעלתי בהתאם, אז הבאתה על עצמי את הצרה זו ברגע שהיא... שראיתי אותה מרימה טלפון אז**

החרדות כל אלה התפרצו החוצה ביחיד. כל השד יצא במכה אחת" (עמ' 31 שורות 24-18). הנאשם הוסיף ואמר כי אחרי הדקירות הראשונות אמרה לו המנוחה שככל לא התקשרה למשטרה, קרי הדו שיח ביניהם נמשך, ואף הוסיף "אם הייתה עוצר לא היה קורה כלום, לא היה קורה כלום, אבל עצם העובדה שכבר היתר באקט הזה של הדקירות, כבר ידעתי שעשית מעשה חמור... בוא נגיד, כבר אמרתי, כבר חאלאס, אני כבר... אין אומרים, שרוף למגاري..." (עמ' 33 שורות 2-7). אחר כך שוב חזר ו אמר, כי תוך כדי הדקירות המנוחה התוודטה שככל לא התקשרה למשטרה, וזה הייתה שיחת סרק, והוא האמין לה, אך זה היה כבר לאחר דקירות רבות, והבין שהוא עצמו כבר גמור (עמ' 35). ושוב חזר הנאשם וסביר את מעשיו: "למה היא גרמה לי? אני לא הייתה עושה דבר מה אבל היא לא נתנה לי מנוחה. לא נתנה לי... לא שקט נפשי בכלל. כל יום, כל יום לשם (מילה לא ברורה) כאלה זה... מוציא אותי מדעת. אני לא יכול לבוא לבית רגוע. אני בא לבית, אני במחה, אני לא רגוע. למה כל רגע אומרת לי - אני אזמין לך משטרה, אזמין לך. על מה?" (עמ' 39 שורות 18-24).

9. המוצג ת/3 הינו דוח הובליה והצבעה שנערך בדירה ביחיד עם הנאשם, בו תיאר את מה שהתרחש בבוקר האירוע, היכן המנוחה ישבה, היכן הוא עמד, הליכתו לכיוון המטבח להביא סכין, כיצד בחר "██ין הcy קטלני" (שם, עמ' 9 שורה 11), הcy גדול שחוטכים בו בשער. לדבריו, גם כאשר החזיק בסכין לא רצה לעשות כלום, אבל כיוון שהמנוחה צלצלה למשטרה "זה הדליק אותו עוד יותר" (ת/3ב עמ' 7 שורה 32). בהמשך השחזר אמר כי לאחר השיחה בחדר והדיבור על המשטרה היה בטירוף חושים, תאך כיצד המנוחה ניסתה לתפוס בידיה את ידיו האווזות בסכין, ואז "נטרלי" אותה... דחפתי אותה, משכתי אותה והמשכתי, תראה אין לה כוח כמו... אז ניצلت את הכוח... לא חשוב הרבה מה אני עושה, פשוט מאד טירוף, טירוף, לא ידע איך להסביר את זה, פשוט מאד היה כל הזמן אומרת למשטרה, נרחק אותך זהה, זהה אוכל אותך" (עמ' 15 שורות 18-26).

10. **בעודתו בבית המשפט** סיפר הנאשם על רקע חייו, קשייו, נישואיו, בדידותו, מחלותיה של המנוחה והנintel הכבד שהטילה עליו, לא חבלה מלפגוע בו, להעליבו ולהקניתו לאורך ימים ושנים. הנאשם העיד, כי הרחקתו מהבית באוגוסט 2013 לחמשה ימים, הייתה עבורי איירוע טראומטי, עד כדי כך שחשש שלא יוכל לעמוד פעם נוספת בהרחקה זאת, וכן כל איום של המנוחה כי תפנה למשטרה גרם לו חרדות עמוקות (עמ' 67-60). בבוקר האירוע עשה הליכה ארוכה בשכונה. בשובו לדירה החלה המנוחה לקללו והרימה טלפון, דבר שהכניסו לחרדה עמוקה, ואז מרוב טירוף, הלך למטבח ולקח סכין, בא לחדר שלה ולדבריו ללא כוונה לפגוע בה. כאשר נשאל מדוע לקח את הסכין השיב ככה: "לקחת את הסכין כי הרגשתי צורך מן הגנה עצמית אל שהוא זהה ישחרר אותו, ירגע אותו זהה, מן שהוא שייעיל. אותו רגע אתה פועל בלי, ואז באתי אליה לחדר והסcin הייתה מאחוריו הגב, באותו רגע חזרתי בי ואז

נעה איתנה שיחה בסביבות איזה 10 דקות, אז היא התחילה לאיים עליי, 'מה יש לך ביד אחרוי'. זה הרגע הזה, הרגע הזה של 'מה יש לך ביד' ובקלות וצעקות ו'אתה תניד לי עכשו את זה', אם לא הייתה מדברת, אם הייתה יודעת איך לחזור בחזרה, לא הייתה, אותו רגע נכנסתי יותר לחדרה, עוד יותר, והיא הייתה מעוניינת בכל המצבים האלה, היא מעוניינת הייתה. אותו רגע אני לא יודע מה, לא יודע, העיניים שלי, שחזור ראיית בעיניהם. תראה, אפילו הדקירות שדקרו אותה, הם אומרם הי שטחיות הרוב, זאת אומרת גם לא הייתה לו כוונה במקוון להרוג אותה, כי לפעמים אם בנאדם במקוון, בעוצמה, בדקירה אחת הורג בנאדם... ניהלי אותה שיחה ולא יודע, נראה הדקירה האחרונה הייתה קטלנית, אני לא יודע, לא שלטתי בעצמי. וזה הלכתי, לפחות עוד סcin, התחלתי לחזור את עצמו" (עמ' 72 שורות 13-4). הנאש נשאל שוב ושוב מדויק לך סcin ואיזה שימוש רצה לעשות בו, והסביר כי אם היה רוצה לעשות בו שימוש היה נכנס ישיר ודוקר ולא עומד עשר דקות ומחזק את הסcin מאחוריו הגב. וטור כדי קר לדבריו אף התחרט, אך לא ידע איך לחזור אחריה. ואף הוסיף, "זה שאתה נכנסתי לחדר וישר שמתה את הסcin מאחוריו, זאת אומרת כבר עמדתי ודיברתי אתה ונגע" (עמ' 73 שורה 15-16). הנאש חזר ואמר, כי על אף שהיא רגוע, השאלה שאלתה המנוחה "מה יש לך מאחוריו הגב" גרמה לו לאבד את העשונות, כי הבין שתתלוון במשטרתך וכל עולמו יחרב וירוחק מהבית וירוחק מהעבודה, ואמר שהתחילה את הדקירות ואלה "לא היו מכוונות להרוג" (עמ' 75 שורה 3), ואף אמר כי הדקירות היו בצורה עדינה, והוא דו שיח טור כדי הדקירות, "היתה שיחה נעימה דזוקא. ש: בזמן שאתה חותך אותה? ת: גם בזמן זה, בזמן שדקרו אותה אמרה לי תשמעו, אני רק הרמתי טלפון סתום, זה לא היה מכוון, אבל נראה כמו שזה בשבילי לא ידעתי איך לצאת מכל הפלונטר הזה, כי כבר ידעתי שדקרו אותה, כבר אני איעזר, כבר המשטרה תגיע והעבודה. לפעמים בנאדם, השפויות באותו רגע מאבד הכל... המוח לא פועל" (עמ' 75 שורות 13-7).

בהמשך עドותו נسئل שוב ושוב על כוונתו ואמר "אני לא רציתי מלכתחילה להרוג אותה ולא הייתה לי שום כוונה לרצוח אותה, פשוט מאד זה טירוף של אותו רגע שנכנסתי עם הסcin וגם על השיחה שניהלי אותה מאחוריו הגב, ולא ידעתי איך לצאת. שחוותי באותו רגע שהיא כבר הזמינה משטרתך בדורן, וגם היא תניד להם על הסcin. זה אותו רגע איבוד שליטה" (עמ' 91 שורות 11-14).

11. **מירב איתן**, בתם של הנאש והמנוחה, העידה על המשפחה בה גילה, משפחה מבודדת שהדבר הדומיננטי בה הוא מחלת הנפש של האם שהታשפזה מדי פעם, הייתה מדוכאת ומררה את חי' בני הבית, בעיקר את חי' בעלה. לאישה זו היו מעט רגעי חסד, והיא עצמה הייתה חוליה עם רצון עד למות, עשתה ניסיונות אובדן, עישנה סיגריות רבות, שתתה אלכוהול. הקשר בין ההורים היה קשר מכני-טכני. הנאש טיפול באשתו בהיבט הכלכלי, לא זנחה אותה למרות התנהגותה והתנהלותה, لكن אותה לאשפוזים, לא עזב את הבית למרות שהיא לו קשה מאוד, התפתחה

динמיקה תלותית בין שנייהם, אף שאמה הייתה "אשה בלתי נסבלת" (עמ' 20). עוד עדשה על ההשלכות שהמנוחה השפילה את הנאשם ואמירה כי המעצר באוגוסט והחקירה יצרה אצלו מסע של השפה וחרדה. לדברי מירב, כאשר סופר לה בטלפון מה שaireו באותו בוקר "ואני ידעת, אני ידעת שהיא הצלחה להתאבד, זו האמונה שלי, שהיא הצלחה להתאבד באמצעותו. אני ידעת את זה, היא נסתה כל כך הרבה שנים וזה מה שהיא באותו רגע, אני היי בדרך זהה מה שידעתי, שהיא הצלחה" (עמ' 22, שורות 5-3). מירב חזרה והסבירה כי אמה הבינה שמאז התולנה יחסית הכוחות השתנו ויש לה כוח כלפי הנאשם, איום בתולנות למשטרה (עמ' 22).

נאמר מיד, עדותה של מירב מצמררת, נוגעת לב, קשה, אמיתי, כאבת, עד שלא ניתן להישאר אדיש לדברים שאמרה. דבריה לא באו מתוך אהדה לאביה או רצון להיטיב עמו, אלא מתוך ראייה נכהה של המציאותה מוכרת לה, תיאור ריאלי של חיים בבית בו מצוקה, קשי רגשי, ניתוק, דיסהרמונייה קיצוני, חיים של אב המשוגר בתוך עצמו, מבודד, עם אישה דכאונית, חולת נפש ואומללה.

12. הבן, שמואל אותו שחי בבית, תאר אף הוא חיים בסיר לחץ בלתי אפשרי, כאשר הדבר הדומיננטי בבית הוא התנהגות האם היושבת בחדרה, מעשנת, שותה ומtbodyת באופן קשה, בוטה.

טענות המאשימה

13. לטענת המאשימה הוכחו שלושת יסודות עבירות הרצח - ההחלטה להמית, הכנה והיעדר קנטור. באשר להכנה, הנאשם נטל סכין, החזיקו מאחוריו גבו במשך עשר דקות, ועמד לשוחח עם המנוחה. יסוד ההחלטה להמית טמון בצפיפות האפשרות להשגת התוצאה הקטלנית וברצון שההתוצאה תמומש, כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. כאשר בוחנים את פעולות הנאשם רואים כי החלטתו להמית התגבשה מראש, אבל אפשר גם שההחלטה להמית תתגבש כהרף עין. המבחן הוא האם במקרה בפרק הזמן זהה חזה המmite את תוצאות מעשיו וחפש בהגשמת כוונתו. הצעד הראשון שעשה עקב חשו משיחת הטלפון למשטרה היה להביא סכין מהמטבח. הבאת הסכין הרגעה את הנאשם והוא אף תחרט. בכל זאת, לא החזר את הסכין למקום, המשיך לאחז בה, וכאשר נשאל מה יש לו מאחוריו גבו, החל לדקור אותה. מכאן, שההחלטה להמית הייתה מלכתחילה, ואף שהיה לנאם, קלשון התובעת, "**תchnerות בהן יכול לעזרו והימנע מלדקור, הוא המשיך למשש את כוונת הקטילה שהתגבשה בו בעת פניה ליטול את הסcin**". לטענת התביעה, ניסונה של המנוחה לתקשר למשטרה והשאלה מה הנאשם מחזיק מאחוריו גבו, אינה עולה כדי קנטור אובייקטיבי או סובייקטיבי. בעיקר הדגישה, כי גם כשהנאשם הבין מדברי המנוחה שלא התקשרה למשטרה, הוא כבר אמר לעצמו "התחלתי, لكن אסימ".

14. הסגנור טען, כי שני יסודות מיסודות עבירות הרצח לא התקיימו. לא התקיים יסוד הכוונה להמית ויסוד היעדר קנטור.

באשר לסוגיות הכוונה תחיליה: הסגנור סקר בהרבה את מסכת היחסים הקשה והמתעללת של המנוחה בנאים, שהשתכלה בתלוות שווה בחודש אוגוסט 2013, שגרמה לנאמן חרדה מפני כל פניה למשטרה, חרדה שהלכה והעצמה והגעה לשיאו ביום המקרה. לדבריו, כאשר אדם נמצא בחרדות ואיומים כאלה, העלבות והשלכות, יש למנוחה כוח להרים טלפון למשטרה ובhabלפה פגע בצרפת ולהביא ל夸יריסט עלמו, אפשר להבין את הנאמן הנוטל סיכון כדי לחוש ביטחון, ממש כפי שאמר בעדותו. מבחינתו, החזקת הסכין מאזנת את הכוחות ל夸יראת עימות עם המנוחה. ההנחה לא הייתה מתוכננת, שכן הנאמן שוחח עם המנוחה עשר דקות לפני שזכיר והדבר מלמד כי באותו שלב לא התגבשה כוונת קטילה, וכי הפגיעה במנוחה הייתה ספונטנית, התרחשה בין היתר בעקבות משהו שאירע במהלך השיחה, שאלתה מה הנאמן מחזיק והבנתו כי היא התקשרה למשטרה. ברגע זה, כך הסגנור, בא הקנטור החמור, אותו קנטור שהצטבר מאז אוגוסט 2013, האiom בטלפון למשטרה, ופגע פגעה ישירה. הנאמן איבד את העשונות, תקף אותו להט, זעם ועיורון חזים, וזכיר עשרות פעמים (למרות שבמשטרה אמר שזכיר רק 6-5 פעמים). ולכן אליבא דסנגור, הדקירות היו לא כדי להמית אלא תוך איבוד עשונות. ניתן לטעות את עמדת ההגנה בדברים אלה שאמר הסגנור: "הוא לא החליט להרוג אותה. הוא רק אומר שוב ושוב שכשהיא ראתה את הסכין ביד הוא הבין שהוא יוכל לטען במשטרה שהוא איים עליו עם הסכין, שהוא יהיה הסוף, הוא לא יוכל להכחיש. הוא לא שקרן. הוא לא מתוחכם. הוא אדם פשוט... הבין שהוא גמרו, הוא יורחק מביתו... באקט של טירוף, בלי מחשבה, התפרק בדקירות עם הסכין שבידו. הוא לא מתאר רציתי שתמונות. הוא לא חשב על ההשלכה" (עמ' 135 שורות 24-27).

באשר לסוגיות הקנטור טען הסגנור, כי הקנטור האובייקטיבי הוכח בשניים: החרדה של הנאמן מפני תלונה למשטרה והבנתו כי באותו רגע התלונה במשטרה, דבר שגרם לאיבוד עשונות. באשר לקנטור האובייקטיבי, מדובר בקנטור מצטבר - אדם סביר שהוא סובל במשך שנים ובעיקר בחודשים האחרונים מיומים על תלונה במשטרה, אדם שפיתח שחדים, חרדות, מצב של התגורות תמידית מצד אישא לא שפואה, דכאנית, מקלחת ושותה בירות - לדידו של הסגנור, מצב מתמשך זה יצר קנטור אובייקטיבי, יחד עם ההתקשרות למשטרה ושאלתה על הסכין.

החוק והפסיקה

.15 סעיף 300(א) לחוק העונשין מורה כדלקמן:

"**(א) העוסה אחת מלאה ייאשם ברצח ודינו מאסר עולם ועונש זה בלבד:**

(1)...

(2) גורם בכוונה תחיליה למוות של אדם.

סעיף 301 לחוק עניינו בביטוי "כוונה תחיליה" והוא מורה כדלקמן:

"**(א) לעניין סעיף 300, יראו ממייד אדם כמו שהמית בכוונה תחיליה אם החליט להמיתו והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשב או להבין את תוכנות מעשה, ולאחר מכן אותו או שהcin משיר שבו ימיהו אותן.**

(ב) לעניין ההחלטה והכנה להמית, אין נפקה מינה אם החליט להמית את האדם או את מישחו, מסויים או בלתי מסויים, מבני משפחתו או מבני גזעו.

(ג) כדי להוכיח כוונה תחיליה אין צורך להראות שהנאשם היה שרו בהלן נפש מסויים בזמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה, או שהמכיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה.

.16. יסודות עבירות הרצח בכוונה תחיליה הם שלושה: גיבוש ההחלטה להמית; פעולה הכנה למעשה המתה; היעדר הקנגורו.

יסוד הכנה הנה יסוד פיזי, הנבחן על פי הנסיבות של כל מקרה. אין צורך כי מעשה הכנה יימשך זמן רב או פרק זמן מוגדר, והוא יכול להתהווות לעיתים על אתר בהתגבש ההחלטה להמית. בפסקיקה נקבע, כי אפשר שיסוד ההחלטה להמית ויסוד הכנה משתלבים זה בזה ומתגבשים סמוך מאוד למעשה גרם המות (ראה: ע"פ 299/81 טטרואשווילי נ' מ"י, פ"ד לו(1) 141, 147. ראה בעניין זה גם ע"פ 759/97 אל' אביב נ' מ"י, פ"ד נה(3) 459, וכן ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מ"י, פ"ד ח(6) 577).

יסוד ההחלטה להמית נקבע על פי צפונות לבו ופיו של עוזה המעשה, כאשר אלו מוכחים בראיות ועל פי מכלול הנסיבות. כאמור, לעיתים קרובות ההחלטה להמית משלבת ביחיד עם פעולה הכנה. ההחלטה להמית הינה יסוד נפשי עמוד 9

פנימי שימושו כי המבצע חזה מראש אפשרות התרחשות תוצאה קטלנית ויש לו רצון שהוא תגשם (ראה ע"פ 80/686 סימן טוב נ' מ"י, פ"ד ל(2) 253, 261).

קנטור: על התביעה להוכיח היעדר קנטור, על פי מבחן סובייקטיבי ו מבחן אובייקטיבי מצטברים: "הבחן הסובייקטיבי נועד לבחון אם ההתנהגות המקנטרת של הקורבן השפיעה בפועל על הנאשם במידה כזו, שלא יכול היה להבין עוד את תוצאות מעשהו. הבחן האובייקטיבי בא לבחון, אם אותה ההתנהגות, המתוארת כקנטור הנאשם, עשויה להוציאו מכליו ולשלול את הביקורת העצמית ושיקול הדעת של אדם סביר, עד שהיא תMRIIZ אותו לנוהג באליומות קוטלת כלפי קורבנו" (ע"פ טרואשוויל הנ"ל, בעמ' 150).

הקנטור מהוות למעשה ההתנהגות פרובוקטיבית מצד הקורבן, השוללת את כל שליטתו העצמית של הנאשם וגוררת תגובה מיידית וספונטנית בטרם היה סיפק בידו להתאושש ולהעיר את תוצאות מעשיו. מעשה המתה צריך להבצע מיד לאחר מעשה הקנטור, בעידנא דrittenה, לפני שהוא לנאם זמן להתקrror. נדרש יחס סביר בין התגברות למעשה המתה, ונפסק שהתגברות מילולית אינה עומדת ביחס סביר לדקירה בחזה ישירות לב, אלא רק התגברות היוצרת סיכון מוחשי לחיו של הנאשם. הפסיכה הכירה גם בהתגברות מצטברת, ובלבך שהוא מעשה קנטור חדש סמוך לביצוע מעשה המתה, אחרת יעלה הדבר לכדי מעשה נקם.

להלן מספר מובאות וקטעים רלוונטיים מתוך ספרו של קדמי **על דין בפליליים** מהודרת תשס"ו-2006: מיללים אין בגדיר קנטור אך יתכנו מצבים שדיבור מודע מעלה ופגע יהווה קנטור (ע"פ 77/553, תומא, פ"ד ל(3) 150). "הלכה היא, כי גידופים, דברי זלזול והשפלה, כינויים מעלייבים וחילופי דברים מקניטים ומרגיזים שאינם מלאוים במעשים פזחים... כלל אין בהם להוות קנטור" (ע"פ 1191/02, פלונית. עוד ראה ע"פ 4/728, חרמן, פ"ד מא(3) 632; ע"פ 402/87, גנדי, פ"ד מב(3) 383;; ע"פ 4574/00, רזילוב) (קדמי, 1151), וכן: "התגברות הייתה מילולית בלבד ואף שכלה גידופים... יתכן כי המנוח אימהה... כי תמלון נגדו במשטרה... לא רק שבאמירה זו אין התגברות אלא יש בה עשיית שימוש בזכות... וחברה מתוקנת אינה יכולה להכיר בתגובה כזו" (קדמי, 1151).

"... אמר המנוח לערער "כלב בן כלב" קילל אותו והשליך לעברו נעל, פעללה פוגעת ומעליבה בין שני בני העדה המוסלמית... בית משפט זה מיאן לראות בעבודות האמורות משום קנטור" (ע"פ 553/77 לעיל).

"האדם הישראלי הרגיל לא היה מ Abed את שליטתו העצמית עד כדי שימוש באליומות חמורה... רק מפני החשד, שקורבנו עומד לקרוא למשטרה" (ע"פ 29/79, סלמאן, פ"ד לד(2) 129) (קדמי, 1155).

וכן, "יחסים בין בני זוג: סירוב לקיים יחסי מין, סירוב להכין אוכל, קללות וגידופים, סירוב לחזור מבית ההורים, סירוב להתפיש, פרידה מקניתה מצדיה של חברה- בעיקרונו, אין באלה כדי להוות 'התגרות מיידית' כאמור".

"בע"פ 75/71 (לא פורסם) נדחק הנאשם על ידי אשתו שאמרה לו שהוא לא גבר בשבילה, היא לא מכירה אותו ותוציאו אותו כמו כלב מהבית וכן ירקה לו בפנים וקרעה לו את הפיז'מה, בית משפט זה קבע שלא היה קנטור ומה גם שעמדתה של האשה כלפי הנאשם היה ידועה לו מזה זמן רב" (ע"פ 553/77 לעיל) (קדמי, 1157-1155).

לסיכום, הפסיקה לא הכירה באלים מילולית, אלימות נפשית ובפרט איום בפניה למשטרה כמעשה קנטור, אלא אם כן מדובר בדיון נפסד ופגע עד מאד. כן לא הוכרו קנטור עימותים הקשורים למערכת יחסים בין בני זוג, אלא רק 'תפיסה בקפ' של בן הזוג הבוגד או התווודות מפתיעה על בגדה.

מסקנות

17. המחלוקת העובדתית בין הצדדים מצומצמת ביותר. הריאות המרכזיות באות מפיו של הנאשם עצמו. דבריו במשטרת וכן בבית המשפט נאמרו בגילוי לב, בפתחות, כשהוא אינו מ:ssס לחושף את הרקע האישי והמשפחתי, מחשובתו, התנהגותו והתנהלותו ביום האירוע.

18. אין חולק כי בחודש אוגוסט 2013 נחקר הנאשם במשטרת והורחק מהבית לשמשך חמישה ימים. הרחקה זו הייתה טראומטית והפכה כל' ניגוח בידי המנוחה. עם זאת, החיים בבית נמשכו כמו-יום, חיים של נתק בין בני הזוג, חיים מכנים, כאשר המנוחה בחדרה מעשנת ושותה הנางם ממשיר לתת לה טיפול בסיסי, יצא לעבודתו וחזר, חיים של ניכור המלווה בתהגרויות, עלבונות ולוויות גם השפלות. אין גם חולק כי הנאשם חש מכך התערבות משטרתית והאמון כי אם תבוא צהו, הוא עשוי להיעצר ואף להיות מושעה או מפוטר מעובdotו.

19. ביום האירוע יצא הנאשם להליכת בוקר, חזר הביתה בסביבות השעה 10:00, התכוון להחליף בגדים ולצאת לעבודה. החל דין ודברים בין המנוחה. בדיון ודברים לא היה דבר יוצא דופן, אף כי ברור שהייתו הרמת קול וצעקות. תוך כדי זו שיח זה ראה המנוחה מרימה טלפון ושמע אותה והבין כי היא מתקשרת למשטרת. פעללה זאת, מצב זה, החרידו, והוא הלך למטבח והציג בסקין קצבים גדולות, חזר לחדר בו שהתחה המנוחה והחזיק בסkin מאחוריו גבו. הנאשם עצמו אמר כי עשה כן לשם תחווה של הגנה עצמית, כאלו מחזיק משה שישמור עליו או יפותר את בעיותו. גם לדידו, מדובר בהגנה עצמית מפני דברו, מפני תלונה למשטרת, ולא מפני מעשה פיזי. הנאשם

הצדיד בכל קטלני כדי ליצור לעצמו תחושה שתשחרר אותו ותרגיע אותו.

נטילת הסכין תוך כדי הוויכוח הקולני מוכיחה את יסוד ההכחנה, ואין מחלוקת בין הצדדים על כך.

20. האם התגבשה בלב הנאשם **החלטה להמית?** במקרה שלפנינו, חשף הנאשם את צפונות לבו ומחשבותיו, ואלה מהווים ראייה עיקרית המctratta לנسبות. לדבריו, נטילת הסכין לא נועדה לשימוש לשם דקירה, שכן באותו שלב לא חשב להמית את המנוחה, ועشر הדקות בהן המשיך לדבר אליה ולהתווכח איתה ללא לעשות שימוש בסכין המוסתר מאחוריו גבו, מלבדים זאת. אלא, שהדברים אינם מתישבים עם דברים שאמר ועם הנسبות. הנאשם הילך להביא סכין כי ראה שהמנוחה נוטלת שפופרת טלפון ומתקשרות למשטרת. הוא רצה למנוע זאת. במקום לנתק את הטלפון או לנתק מגע, הוא הילך והצדיד בסכין. הסכין לא נועד להגנה אלא לשימוש, שהרי הוא בא עם הסכין, הסתריו מאחוריו גבו וחזר לחדרה, שם עמד והמתין. כאשר נוכח כי המנוחה רוצה לדעת מה יש מאחוריו גבו והוא ממשיכה בסורה ומתקשרות למשטרת, הוא החליט למנוע התקשרות זו בדרך של דקירתה. החשש מפניה למשטרת היה חשש גדול, והצרוך למנוע למשטרת, הרק עצוקותיה או דרישתה כי יחשוף מה יש מאחוריו גבו וכי היא מתקשרות למשטרת, גרמו לו להתפרצות האלים. ונרגע, ורק עצוקותיה או דרישתה כי יחשוף מה יש מאחוריו גבו וכי היא מתקשרות למשטרת, גרמו לו להתרצות האלים. אם אכן הנאשם נרגע וכונתו להמית לא הייתה קיימת או חרלה, היה עליו להניח את הסכין. אולם, הוא לא עשה כן, וכאשר הבין שהיא מדובר לכואיה עם המשטרת, וגם אם מדובר בהחלטה ספונטנית, התגבשה בלבו החלטת המתה. הנאשם אמר כי ذكر את המנוחה שוב ושוב והמשיך על אף שתור כדי דקירות אמרה לו שלא התקשרה כלל למשטרת. מי שנוטל סכין בידו, עומד במשך עשר דקות ומקיים דו שיח כועס ועצבני, עושה כן כאשר בלבו התגבשה או מתגבשת כוונה תחיליה. אם הנאשם היה מסיר את הסכין מידו, ניתן היה לדבר על הפרדה בין שלב ההכנה לשלב ההחלטה. אולם, מרגע שהמנוחה אימיה והסכין הגיעו לידי ולא יצא ממנה עד מות המנוחה, אין להפריד בין שני השלבים והם אחזים זה בזה ומשתלבים זה בזה. הנאשם אמר כי הפניה של המנוחה למשטרת גרמה לו לאיבוד עשתונות ולכנן ذكر והמשיך לדקירות. אולם, הדבר אינו מדויק. הנאשם היה ער למשטרת, הוא תאר את ניסיונות המנוחה להתמודד עמו, להחזיק את ידו ולמנוע הדקירות. הוא אמר בעצמו כי על אף שהתחילה לזכור היא המשיכה לדבר אליו ואמרה לו במשמעות שלא התקשרה למשטרת, ועל כן אין מדובר באיבוד עשתונות עד אובדן חושים אלא ברצון "לפטור" את החשש מפני הגעת המשטרת ומעצר.

קנטור: אין מחלוקת כי אכן הנאשם חרד מאוד מפני תלונה למשטרת וראה בה דבר בלתי נסבל וחושש שלא יעמוד לחקירה נוספת ואף חשש מפייטורי מעבודתו. נוכח מצבו הנפשי של הנאשם, הסבל הרב שעבר עליו במשך השנים וחוששו האמתי מפני תלונה, אפשר לומר כי ההתקשרות (המדוימה) למשטרת מהוות קנטור סובייקטיבי.

על סמך אוטם דברים ניתן לקבוע בבירור כי לא התקיים קנטור אובייקטיבי. המבחן האובייקטיבי הנה האם אדם מן היישוב, גם במצבו של הנאשם, עלול לאבד שליטה. המימד האובייקטיבי הנה כי נדרש ייחס סביר בין התגבורות והפחד לבין מעשה העמלה. מדובר בתגבורות מילולית או אף באלים מילולית, בפחד מפני תלונה במשטרת. לא יהיה זה אiom פיזי, לא יהיה זה הטענה, לא יהיה מצב קיצוני שה הנאשם לא עומד בפניו בשל התקופה האחרונות, שהרי ההשלכות, הקלות, הצעקות, הצלול וההKENNOTOT הינו חלק בלתי נפרד מכך. התנפלות עם סיכון גדולה ודקירות נגד התגבורות צווארות תקשורת למשטרת, אינה סבירה ומרחיקת לכת. במצב זה יש מקום גם לקביעת נורמטיבית לפיה אין לקבל הKENNTA או קנטור מילולי או אiom מילולי, גם בוטה ומרחיק לכת, כקנטור אובייקטיבי המכשיר תקיפה עם סיכון גבוהה ודקירות רבות.

(2) המשקנה הינה, כי הוכחו שלושת היסודות של העבירה המיוחסת לנאים, יש להרשייע בעבירה על סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

השופט ר' כרמל:

אני מסכימים.

השופט ר' פרידמן-פלדמן:

אני מסכימה.

(2) התוצאה הינה, כי הוכחו שלושת היסודות של העבירה המיוחסת לנאים, יש להרשייע בעבירה על סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ח' באיר התשע"ה, 27 באפריל 2015, במעמד הצדדים.